

## I

Василеві Івашку

Я цілу ніч не спав. Густої тиші мед  
точився спроквола на землю березневу;  
я по рядку пригадував сонет,  
якого написав Микола Зеров.

І догорала свічка як на зло,  
дрімали по кутках сумні примари,  
життя нікомуненалежне пропливло,  
мов сірий дим над valle lacrimarum[2].

...А вже коли займалося на світ  
і очі відмовлялися від зору,  
сонет згадався — суто Партеніт,  
стрункий так само, вічний і прозорий.

## II

Олесеві Ільченку

Гербату п'ю. Надворі ніч густа.  
Далеко гори, і вуста, і доня.  
Сніг випав, сніг тихесенько розтав  
у Богових натруджених долонях.  
А вірш Сашків із голови не йде,  
і, затуляючи його, мов свіжу рану,  
усміхнено повторюю оте:  
"Як хороше летіти так до храму..."